Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-40/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marinka Mišure, OIB: 56511468355, iz Đakova, Andrije Hebranga 60, zastupanog po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 4. studenoga 2026. godine, u prisutnosti tužitelja uz punomoćnika te zamjeničkog punomoćnika tuženika Jurice Jurića, odvjetnika u Đakovu, dana 6. studenoga 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 7. st. 1. i 2. Ugovor o kreditu br. 107096 sklopljenog dana 11. studenoga 2010. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 3,00% (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, odmah, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita“.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana, na ime naplaćene naknade za obradu kredita, isplati iznos od 318,00 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana 13. studenoga 2010. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije

refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 2. st. 7. Dodatka Ugovoru o kreditu broj 131942 sklopljenog dana 24. listopada 2013. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Naknada za obradu promjena po kreditu iznosi 500,00 HRK.“.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 66,41 eura, na ime naplaćene naknade za obradu promjena po kreditu, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 9. studenoga 2013. do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 486,64 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 6. studenoga 2026. pa nadalje do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

VI. U preostalom dijelu se zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 2. veljače 2026. podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi kako je dana 11. studenoga 2010. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 107096 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 10.600,00 eura, po kupovnom tečaju tuženika vrijedećem za EUR na dan korištenja kredita, uz rok otplate od 70 mjeseci. Dana 24. listopada 2013. tužitelj i tuženik su sklopili dodatak Ugovora o kreditu broj 131942 prema kojem je tuženik odobrio i stavio tužitelju na raspolaganje dodatni iznos kredita u kunskoj

protuvrijednosti u iznosu od 3.149,94 EUR po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke vrijedećem na dan isplate te je ugovoreno produljenje roka otplate za 32 mjeseca. Tužitelj navodi kako je predmetnim tipskim ugovorom iz 2010. godine u članku 7. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu 3% od iznosa kredita, koja se naplaćuje prilikom potpisa ugovora te je tuženik tako dana 12. studenoga 2010. tužitelju naplatio naknadu u iznosu od 318,00 eura. Dalje navodi kako je dodatkom Ugovora o kreditu iz 2013. godine u članku 2. stavak 7. ugovorena naknada za promjenu po kreditu te je tuženik tako 8. studenoga 2013. naplatio tužitelju naknadu u iznosu od 500,43 HRK, a koja protuvrijednost sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR iznosi 66,41 EUR. Tužitelj ističe kako se o ovim odredbama tzv. ulaznoj naknadi i naknadi za promjenu kredita nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane od strane banke tuženika i implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Navodi kako tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se iste naplaćuju. Tužitelj smatra da navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te da su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i ništetne te ne proizvode pravni učinak. Slijedom istih, tuženik je stekao ne pripadajuću imovinsku korist te je kao nepošteni stjecatelj dužan naplaćene naknade vratiti, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama, slijedom čega postavlja tužbeni zahtjev kao u izreci ove presude.

2. Tuženik je u odgovoru na navodio da spori osnovu tužbenog zahtjeva, dok ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje naknade, no neovisno o tome, tuženik je stajališta da je ispravnom primjenom materijalnog prava tužbeni zahtjev potrebno odbiti u cijelosti. Tuženik ističe kako nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetne Ugovore o kreditu, međutim, da je sporno jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe nepoštene, a time i ništetne. Tuženik smatra da se tužitelj pogrešno poziva na zakonske odredbe kojima je uređena zaštita potrošača, kao i na odredbe Zakona o obveznim odnosima, te ističe prigovor zastare. Tuženik je dalje isticao kako je ulazna naknada točno određena samim Ugovorom o kreditu, kao i naknada za obradu promjena po kreditu Dodatkom Ugovora o kreditu, da su uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u Ugovoru o kreditu broj 107096 potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3,00% od iznosa odobrenog kredita, dok se naknada za obradu promjena po kreditu broj 131942 plaća u iznosu od 500,00 HRK, a koje su prihvaćene suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedene naknade upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Naime, tuženik smatra da ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i obvezati ga na naknadu troškova parničnog postupka.

3. Očitujući se na odgovor na tužbu, tužitelj je podneskom od 3. ožujka 2026. osporio navode iz odgovora na tužbu, ukazujući kako *de facto* predstavljaju priznanje osnovanosti tužbenog zahtjeva, budući da tuženik i dalje osporava potrebu bilo kakvog pojašnjavanja potrošačima svrhe naplaćenih naknada u sklopljenim ugovorima o kreditu. Tužitelj također ukazuje na neosnovanost prigovora zastare te ističe kako tužitelju kao korisniku kredita je ostalo nepoznato koji su troškovi obuhvaćeni naplatom tzv. ulazne naknade za odobravanje kredita zajedno sa činjenicom nemogućnosti pregovaranja o navedenim odredbama rezultiralo je dovođenjem tužitelja u neravnopravan položaj koji je za posljedicu imao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora na štetu tužitelja, a radi čega se odredbe kojima se korisniku kredita nameće plaćanje ulazne naknade u konkretnom slučaju imaju se smatrati nepoštenima i posljedično ništetnima. Ukazuje na netransparentnost utuženih odredbi jer iste ne udovoljavaju zahtjevu jasnog i razumljivog teksta iz članka 5. Direktive 93/13 jer taj zahtjev ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe, a iste, budući da nisu obuhvaćene pojmom "glavnog predmeta ugovora", su akcesorne odredbe pa iste nisu isključene provođenju testa poštenosti. U tom smislu, činjenica da je trošak ulazne i naknade za obradu promjena po kreditu bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje navode tužitelja kako istom naknadom nisu bili “pokriveni” bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita jer takvi ni u kojem slučaju nisu determinirani visinom odobrenih kredita. Podredno, tužitelj drži i da troškovi tzv. ulazne naknade I naknade za obradu promjena po kreditu, ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na teret tužitelja jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju isti redovito pruža te je navedeni stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita ukalkulira i podmiri iz kamate koju naplaćivao od tužitelja prilikom otplate kredita.

4. Tijekom dokaznog postupka, sud je pročitao Dodatak Ugovoru o kreditu broj 131942 (str. 6 spisa), izračun EKS-a i otplatni plan za Ugovor broj 199069 (str. 7 do 9 spisa), Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 131942 (str. 10 do 13 spisa), zahtjev za dostavu podataka od 12. prosinca 2025. (str. 14 i 15 spisa), dostava dokumentacije i podataka banke (str. 16 i 17 spisa), Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 107096 (str. 18 do 21 spisa), izračun EKS-a i otplatni plan za Ugovor broj 107096 (str. 22 i 23 spisa) te saslušao tužitelja kao stranku. Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

5. Na temelju tako provedenog postupka te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje ZPP), kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem ništetnosti odredbe iz članka 7. stavak 1. i 2. Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 107096 od 11. studenoga 2010. godine o plaćanju naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 3% od iznosa odobrenog kredita te ništetnosti odredbe iz članka 2. stavak 7. Dodatka Ugovora o

kreditu broj 131942 od 24. listopada 2013. godine o plaćanju naknade za obradu promjena po kreditu u iznosu od 500,00 HRK.

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika Societe Generale – Splitska banka d.d., 11. studenoga 2010. godine sklopio Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 107096 na iznos od 10.600,00 eura u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom deviznom tečaju banke vrijedećem za EUR na dan korištenja kredita te dana 24. listopada 2013. godine Dodatak Ugovoru o kreditu broj 131942, kojim je utvrđeno do tada nedospjelo dugovanje po kreditu broj 131942 te tužitelju kao korisniku kredita odobren dodatni iznos kredita u visini od 3.149,94 eura, uz produljenje roka otplate za 32 mjeseca.

8. Među strankama je sporno jesu li u predmetni Ugovor o kreditu i Dodatak Ugovora o kreditu inkorporirane nepoštene odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, tj. o naknadi za obradu kredita, te naknadi za obradu promjena po kreditu, određenih u jednokratnom iznosu koji se plaća u trenutku zaključenja ugovora, a time jesu li takve odredbe ništetne, te postoji li obveza tuženika na vraćanje iznosa naplaćenih po takvim odredbama, na ime stečenog bez osnove.

9. Iz Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 107096 od 11. studenoga 2010. (str. 18 do 21 spisa) proizlazi da je odredbom članka 7. stavak 1. i 2. propisano da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 3% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita te se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita. Odredbom članka 7. st. 3. ovog Ugovora propisano je da sve izdatke nastale sastavljanjem ili izvršenjem ovog ugovora i eventualnih njegovih dodataka i očuvanjem prava kreditora iz ugovora, snosi korisnik kredita, koji je dužan platiti i ostale naknade prema aktima kreditora koji uređuju upravljanje kreditima, naknadama i troškovima.

10. Iz Dodatka Ugovora o kreditu broj 131942 od 24. listopada 2013. (str. 6 spisa) proizlazi da je odredbom članka 2. stavak 7. ugovoreno da je naknada za obradu promjena po kreditu u iznosu od 500,00 HRK.

11. Iz odgovora banke o dostavi dokumentacije i podataka od 23. siječnja 2026. (str. 16 i 17 spisa), proizlazi da je naknada za obradu kredita 107096 sukladno članku 7. Ugovora o kreditu naplaćena dana 12. studenoga 2010. godine u iznosu od 318,00 EUR/2.359,56 HRK, a naknada za obradu promjena kredita 199069 je naplaćena 8. studenoga 2013. godine u iznosu od 500,43 HRK.

12. Tužitelj je u svom iskazu navodio kako je predmetni Ugovor o kreditu zaključivao u studenom 2010. godine, a da se radilo o nenamjenskom kreditu u iznosu od 10.600,00 eura koji je iskoristio u svrhu renoviranja obiteljske kuće. Prilikom sklapanja ugovora, razgovarao je sa službenikom banke koji mu nije puno objašnjavao pojedine odredbe ugovora, rečeno mu je tek koju dokumentaciju treba pribaviti, a nakon pribave iste, odobren mu je kredit na način da je dobio obrazac ugovora na potpis. Naveo je kako je ugovor letimično pročitao, a iz istog nije shvatio da plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, niti u kojem iznosu. To je tek kasnije shvatio kada mu je iznos kredita umanjen za iznos predmetne naknade. O toj naknadi nije razgovarao sa službenikom banke, niti mu je službenik banke objasnio značenje te naknade i što se istom konkretno podmiruje. Također, od službenika banke nije dobio informaciju je li

moguće ugovor zaključiti bez te naknade. Tijekom 2013. godine s bankom je zaključivao Dodatak Ugovora kojim je dobio dodatni iznos kredita i ugovorio reprogram otplate ranijeg kredita. Tom prilikom mu je ponovno naplaćena naknada, a koju mu službenik banke nije uopće spomenuo niti ga upoznao o kojem iznosu se radi. To je shvatio tek u trenutku isplate kredita koji je bio umanjen za predmetnu naknadu za promjenu po kreditu. Također, naveo je kako mu nisu nuđeni ugovori bez spomenutih naknada, jer da je imao mogućnost zaključiti ugovor bez plaćanja naknada, ne bi pristao na predmetne ugovore. Konačno, naveo je kako uz obrasce ugovora nije dobio nikakve druge materijale, odnosno obrasce u kojima bi bilo pojašnjeno i specificirano na što se predmetne naknade odnose. Na pitanje punomoćnika, odgovarao je da u vrijeme sklapanja ugovora nije imao otvoren obrt niti trgovačko društvo, da na adresi nekretnine koju je adaptirao kreditom nisu nikada poduzimane ikakve poslovne aktivnosti, niti je bio otvoren obrt ili trgovačko društvo, da mu javni bilježnik kod kojeg je nosio ugovor na ovjeru potpisa također nije pojašnjavao pojedine odredbe ugovora te da prilikom čitanja ugovora nije uočio odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva.

13. Sud je prihvatio u cijelosti iskaz tužitelja kao istinit, jer je uvjerljivo i sukladno priloženoj materijalnoj dokumentaciji iskazivao, čijem iskazu se nije ni prigovaralo, niti ičim doveo u pitanje ili osporio.

14. Iz navedenog, sud je utvrdio da su pravni prednik tuženika i tužitelj sklopili predmetni Ugovor o kreditu i Dodatak Ugovora, da je tužitelj iste sklapao kao korisnik kredita u svojstvu potrošača, da su Ugovori zaključeni na obrascima koje je unaprijed sastavljala banka prednica tuženika, da se, dakle, radi o standardiziranom ugovoru sastavljenom unaprijed od strane trgovca, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi", da prilikom zaključenja istog nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženim odredbama i o visini samih naknada budući da su iste bile unaprijed propisane već donesenom odlukom tuženika, a sa kojom tužitelj nije ni bio upoznat. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj spornih odredaba Ugovora, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa spornom odredbom o naknadi za promjenu obrade kredita i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade, odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom obrade zahtjeva za reprogram kredita, a koji su trebali biti podmireni naplaćenom naknadom. Također, tužitelju prije zaključenja Ugovora nije naveden točan iznos naknade, dok je tzv. ulazna naknada određena u postotku a ne apsolutnom iznosu, a bez ikakvog objašnjenja i specifikacije zašto je određena baš u datom postotku od iznosa kredita.

15. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 78/12., dalje: ZZP) i odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08. i 125/11., dalje: ZOO), koje su bile na snazi u vrijeme sklapanja predmetnih Ugovora.

16. Prema odredbi članka 96. stavkom 1. i 2. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se

radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog trgovca. Prema odredbi članka 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, prema odredbi članka 102. stavka 1. i 2. istog zakona nepoštena ugovorna odredba je ništetna, a ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

17. Nadalje, odredbom članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima reguliraju se nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, te mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

18. Prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19. Prema odredbi članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema članku 1115. kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

20. Prema stavu ovog suda, u konkretnom slučaju, utužene odredbe Ugovora o kreditu i Dodatka Ugovora, jesu nepoštene sukladno članku 96. stavku 1. ZZP-a. Naime, iste su istovjetno određene u tipskim, tj. standardiziranim ugovorima od strane tuženika, na unaprijed formuliranim obrascima, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranom ugovornoj odredi o kojoj stranka, konkretno tužitelj, koji ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu, nije imao mogućnost pregovarati niti utjecati na njezin sadržaj. Uostalom, to je potvrđeno iskazom samog tužitelja, kojem tuženik nije uopće prigovorio. Dalje, činjenica jest da je ugovaranje takvih naknada bilo dopušteno, no u konkretnom slučaju, riječ je o nepoštenim ugovornim odredbama jer prednik tuženika kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja. Navedene odredbe su nejasne i ne zna se točno na što se odnose, a iste su u izravnoj korelaciji sa predmetnim iznosima kredita, kao i to da već u idućem stavku istog članka Ugovora navodi kako se ujedno korisnik kredita obvezuje platiti i sve druge eventualno nastale troškove, pa se postavlja pitanje koji su se to troškovi naplaćenim spornim naknadama uopće pokrivali.

21. Tužitelju nije bilo obrazloženo što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedenih naknada, pa je shodno tome, nejasno i nerazumljivo na što se točno odnosi takva odredba predmetnih Ugovora. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod poslovnim brojem Rev-673/2023. Tuženik nije sporne odredbe opravdao ni tijekom ovog postupka, u smislu da bi specificirao na što se točno odnose, niti je dokazivao njihovu opravdanost. Naime, sporna ugovorna odredba je nerazumljiva iz razloga jer tužitelju nisu na valjan način objašnjene posljedice ugovaranja takove odredbe, iako je tuženik bio i morao biti svjestan tog rizika. U ovom je postupku, iskazom tužitelja, utvrđeno da je pri sklapanju predmetnih Ugovora u potpunosti izostalo pregovaranje oko utuženih odredbi, koje tužitelju nisu uopće tumačene ili objašnjene, a što se protivi načelu savjesnosti i poštenja.

22. Nadalje, neprihvaćanjem navedene odredbe, tužitelj bi bio ograničen u ostvarenju svoga prava, odnosno bez predmetne odredbe o plaćanju naknade u oba Ugovora nije bilo moguće sklopiti iste, pa je predmetnom spornom odredbom oba Ugovora prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja potrošača. Stoga je odlučeno kao u točkama I. i III. izreke ove presude.

23. Budući da su utužene odredbe Ugovora o kreditu i Dodatka Ugovora ništetne, iste se među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu potraživanja na temelju takvih ugovornih odredaba, odnosno sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, koja je time otpala. Dakle, tužitelj ima pravo na povrat naplaćenih naknada za obradu kredita i promjena po kreditu. Shodno prethodnom, i u skladu sa člancima 323., 1111. i 1115. ZOO-a odlučeno je kao u točkama II. i IV. izreke.

24. Na dosuđene iznose tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkim ugovorima o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, pa su iste nepoštene i time ništetne, a tuženik je nepošten od trenutka njihova ugovaranja i naplate.

25. U odnosu na prigovor tuženika da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe riječ o zabrani manjeg značaja, valja naglasiti da spornom odredbom nije povrijeđen samo interes tužitelja kao pojedinca, već je istom povrijeđen javni interes uzimajući u obzir općepoznatu činjenicu da je velik broj potrošačkih kredita koje korisnici kredita sklapaju s bankama kao kreditorima pa se tako ne radi o zabrani manjeg značaja u smislu ZOO-a.

26. Nije osnovan ni tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba predmetnih Ugovora, a u odnosu na zahtjev za isplatu, pod točkama II. i IV. izreke, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je u ovom postupku sud sporne odredbe Ugovora utvrdio ništetnima, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. broj

Su-IV-47/2020, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju pravomoćnost ove presude.

27. Odluka o trošku pod točkama V. i VI. Izreke ove presude temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. u vezi sa člankom 155. ZPP-a, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj 138/23., dalje: Tarifa).

28. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, a sve sukladno važećoj Tarifi i priloženom troškovniku. Tužitelju je tako priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastava obrazloženog podneska od 3. ožujka 2026. kojim se očitovao na odgovor na tužbu u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanje na ročištima 16. listopada 2026. i 4. studenoga 2026. u iznosu od 100,00 eura svaki (Tbr. 9. t. 1. Tarife) i zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 9. t. 3. Tarife), što ukupno iznosi 450,00 eura. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 6,64 eura, te trošak pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura. Sve navedeno ukupno iznosi 486,64 eura, a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zahtijevane zatezne kamate od dana donošenja ove presude.

29. Tužitelju nije priznat trošak sastava zahtjeva banci za dostavu dokumentacije od 12. prosinca 2025. godine, u zahtijevanom iznosu od 50,00 eura, jer se radi o radnji koja nije bila neophodna za vođenje ove parnice, pa je primjenom članka 155. stavka 1. ZPP-a, tužiteljev zahtjev za naknadu ovog troška odbijen kao neosnovan.

U Đakovu 6. studenoga 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

IVANKA BANOVIĆ

Elektronički potpisano: 06.11.2026T08:15:21 (UTC:2026-11-06T07:15:21Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 5edcac66-a49f-4ea7-8573-daecec89ca3d
Općinski sud u Đakovu

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-bae11**

Kontrolni broj: **0aea5-a50be-b1ccc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.